

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 12/2016
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.П., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.П., адвоката М.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 1510/10 од 23.07.2015. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 243/15 од 18.11.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 28.01.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 1510/10 од 23.07.2015. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 243/15 од 18.11.2015. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К 1510/10 од 23.07.2015. године, окривљени Ж.П., оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, па му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности – забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од три месеца, рачунајући од дана правноснажности пресуде, у смислу члана 297. став 5. у вези члана 86. КЗ, те је одређено да се, уколико условна осуда буде опозвана време проведено у затвору не урачунава у време трајања наведене мере. На основу члана 258. став 4. КЗ, оштећени С.К. је са имовинскоправним захтевом упућен на парницу, те је одлучено да окривљени надокнади трошкове кривичног поступка о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем, сходно члану 262. став 2. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 243/15 од 18.11.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ж.П., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Ж.П., адвокат М.К., због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези става 2. и члана 485. став 4. у вези члана 439. тачка 2) и члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и донесе пресуду којом ће укинути наведене пресуде и предмет вратити првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног Ж.П. у захтеву за заштиту законитости истиче да је правоснажном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са образложењем да је у чињеничном опису дела датом у изреци првостепене пресуде наведено да је окривљени управљајући својим путничким возилом прешао на леву коловозну траку намењену за кретање возила из супротног смера, које поступање према наводима захтева, само по себи није кажњиво и не представља повреду одредбе члана 41. ЗОБС-а и да следствено томе исто не може бити узрок саобраћајне незгоде, већ да је иста последица пропуста окривљеног да се возилом креће десном страном коловоза што ближе десној ивици а у смеру кретања. У вези са тим у захтеву се указује да је и у изреци и у образложењу првостепене пресуде наведено да је окривљени критичном приликом поступао супротно одредби члана 71. ЗОБС-а, која повреда не чини биће конкретног кривичног дела, због чега је према наводима захтева, у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се није могао применити. Поред тога, бранилац у захтеву наводи да је нејасно који је закон у конкретном случају примењен, јер то није означено у изреци првостепене пресуде, што је првостепени суд био у обавези да учини, имајући у виду да је у време извршења кривичног дела био на снази Закон о основама безбедности саобраћаја на путевима, а у време доношења првостепене пресуде важио је Закон о безбедности саобраћаја на путевима. У погледу исте повреде кривичног закона, бранилац у захтеву наглашава да је суд у образложењу првостепене пресуде навео да је нашао да се у радњама окривљеног стичу сви елементи бића кривичног дела угрожавања јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, као и да је у конкретном случају наступила тежа последица, те је основно кривично дело прерасло у тежи облик и окривљеног огласио кривим за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и у вези са тим указује да није могуће да суд окривљеног огласи кривим за наведено кривично дело уколико је већ утврдио да се у његовим радњама стичу законска обележја основног кривичног дела – угрожавања јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ.

Врховни касациони суд изнете наводе захтева браниоца окривљеног оцењује као неосноване.

Ово стога јер из чињеница и околности назначених у изреци пресуде, произлази да се окривљени критичном приликом као учесник у саобраћају није придржавао саобраћајних прописа чиме је угрозио јавни саобраћај и довео у опасност живот и тело људи и имовину већег обима, тако што је магистралним путем управљао својим путничким возилом, којим је прешао на леву коловозну траку, намењену за кретање возила из супротног смера у тренутку када за то нису постојали безбедни услови, јер се том коловозном траком кретало друго возило, те је на левој коловозној траци гледајући из правца његовог кретања предњим чеоним делом свог возила ударио у предњи леви део возила којим је управљао оштећени С.К., услед чега је возило оштећеног одбачено на десну страну где је дошло до његовог превртања и заустављања, којом приликом је на возилима настала већа материјална штета, док је оштећени С.К. задобио тешке телесне повреде, а оштећени З.З. лаке телесне повреде, поступајући са нехатом, у односу на основни облик кривичног дела и насталу тежу последицу, из ког чињеничног описа, а насупрот наводима захтева, произлазе сва законска обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом.

У вези са тим, Врховни касациони суд налази да из чињеничног описа дела окривљеног у изреци првостепене пресуде у коме је наведено да је окривљени својим путничким возилом прешао у леву коловозну траку намењену за кретање возила из супротног смера, у тренутку када за то нису постојали безбедни услови, услед чега је дошло до контакта његовог возила са возилом којим је управљао оштећени С.К., јасно произлази да је окривљени поступао супротно одредби члана 41. Закона о основама безбедности на путевима, важећој у време извршења предметног кривичног дела, којом је између осталог, било прописано да је возач дужан да возило у кретању држи што ближе десној ивици коловоза и на толикој удаљености од њега, с обзиром на брзину кретања возила, услове саобраћаја и на стање и особине пута, не угрожава друге учеснике у саобраћају и не излаже себе опасности. Поред тога, из изреке пресуде произлази и то да је наведени пропуст окривљеног који је био у супротности са одредбом члана 41. ЗОБС-а у узрочној вези са угрожавањем саобраћаја које је довело до наступања телесних повреда код оштећених и веће материјалне штете, па су оцењени као неосновани наводи захтева браниоца окривљеног да прелазак на леву коловозну траку возила окривљеног није било узрок предметне саобраћајне незгоде.

По налажењу овога суда, из чињеница и околности наведених у изреци првостепене пресуде произилази и то да је услед извршења основног облика кривичног дела - угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, наступила тежа последица - тешке телесне повреде код оштећеног С.К., односно да постоји узрочна веза између основног облика дела и наступања теже последице у односу на коју је окривљени поступао нехатно, па су самим тим, радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде правилно квалификоване као кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, те су оцењени као неосновани наводи браниоца окривљеног да се у радњама окривљеног стичу законска обележја само кривичног дела угрожавања

јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, а не кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљеног правноснажна пресуда неосновано побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Што се тиче навода браниоца окривљеног да је и у изреци и у образложењу првостепене пресуде номинално означено да је окривљени поступао противно одредби члана 71. ЗОБС-а, на путевима, а да се цитира и образлаже садржина одредбе члана 41. ЗОБС-а на путевима, Врховни касациони суд налази да се истима указује да су изрека и разлози првостепене пресуде неразумљиви, који недостаци представљају битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које у смислу члана 485. став 4. ЗКП, нису дозвољени разлози за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца.

По оцени овога суда у конкретном случају је у питању очигледна грешка у писању, имајући у виду да из чињеничног описа дела из изреке првостепене пресуде и њеног образложења јасно произлази да је у конкретном случају примењена одредба члана 41. ЗОБС-а.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи и то да је допунски налаз и мишљење вештака појединца Б.Ђ., запосленог у Институту „К.С.“, у супротности са основним налазом и мишљењем Комисије вештака, наведеног института, у погледу пропуста окривљеног приликом управљања над путничким возилом критичном приликом, због чега је било неопходно да се обави ново вештачење од стране комисије вештака коју би формирао исти институт, а који предлог је првостепени суд одбио као неоснован, те да према ставу браниоца, у првостепеној пресуди није наведен ниједан доказ из кога произлази да се окривљени кретао на начин описан у изреци те пресуде.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке у погледу постојања узрочне везе између пропуста окривљеног приликом управљања возилом и предметне саобраћајне незгоде, који чињенични закључци су другачији од оних утврђених побијаним пресудама, на који начин суштински оспорава оцену изведених доказа и чињенично стање утврђено побијаним пресудама.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да је другостепени суд пропустио да оцени све жалбене наводе браниоца окривљеног, чиме се по оцени овога суда указује на повреду закона из члана 460. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац чија су права ограничена правима окривљеног у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке или поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди нити због повреде закона из члана 460. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости је као разлог подношења овог ванредног правног лека истакао и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 484. ЗКП, која прописује обавезан садржај захтева, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП) при чему ова одредба обавезује подносиоца захтева да поред формалног означавања законских одредби за које сматра да су повређене побијаном правноснажном одлуком у захтеву и образложи истакнуте повреде захтева.

Међутим, бранилац окривљеног у захтеву није конкретизовао истакнуту повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, односно није дао образложење у чему се иста састоји.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца везан разлозима (члан 485. став 1. у вези става 4. ЗКП), делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву у смислу члана 489. став 1. ЗКП, па како у конкретном случају бранилац окривљеног није дао образложење у погледу истакнуте повреде Закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у погледу ове повреде закона нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**